

РЕШЕНИЕ

№ 7617

гр. София, 16.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 16.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **6938** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.256 от АПК(чл. 257 АПК – отменен, Държавен вестник, бр. 77 от 18.09.2018 г., в сила от 01.01.2019 г.).

Делото е образувано във връзка с решение № 7832 от 20.06.2017 г., постановено по адм.дело 3290/2016г. по описа на ВАС, с което е обезсилено Решение №20/03.01.2015 г. по адм.дело № 683/2015 г. по описа на АССГ, като са дадени указания за уточняване на предмета на спора и на исканията на ищеца.

Предмет на настоящото производство съгласно подадени уточнения към исковата молба на Д. Т. М. от 29.01.2018 г., 11.10.2018г., 23.07.2020г.,и определение №183 от 11.01.2021г., е искане по реда на чл. 257 АПК(в сила към образуване на производството) за оспорване на бездействия на Началника на затвора [населено място], изразяващи се в:

1. незаконосъобразно преместване на Д. М. на 14.06.2013г. от затвора С. в ЗО К.;
2. незаконосъобразното му отстраняване от работа на 29.05.2013г.;
3. незаконосъобразното недаване на възможност да ползва награда, дадена му през месец май 2013г. по силата на Заповед №574/20.05.2013г. на началника на затвора-допълнителна хранителна пратка.

В съдебно заседание, ищецът чрез процесуалния си представител адв. И., моли да се уважат исканията му. Претендират се разноси по делото.

Ответникът - Началникът на затвора в [населено място], се представлява от процесуален представител юрк. М., която оспорва предявеният иск и моли да бъде

отхвърлен изцяло. Сочи, че след като в картоната е записано, че ищецът има награда, то тя се е осъществила. Претендира юрисконсултско възнаграждение
Представителят на СГП, прокурор К. Д., взема становище за неоснователност и недоказаност на иска.

Съдът, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, в т.ч. твърденията на ищеца, намира за установено следното от фактическа страна :

Не е спорно, че ищецът Д. Т. М. е постъпил в затвора в [населено място] на 16.02.2012 г., като спрямо същия е приведена в изпълнение Присъда № 20 от 17.06.2010г. по НОХД № С-451//08 на СГС, с която е осъден на 18 години лишаване от свобода по чл. 116 от НК.

На 02.03.2012г. е настанен на територията на 12 група в Затвора С..

Със Заповед № Р-215/03.05.2012 на основание чл. 80 ал.1 ЗИНЗС му е възложена работа по почистване и хигиенизиране на компютърна зала и района около нея.

Със Заповед № 574/20.05.2013 на основание чл. 98, ал.1, т. 3 от ЗИНЗС е награден с „извънредна хранителна пратка“. Видно от представен в оригинал по делото личен картон на М., на 20.05.2013 г. ищецът е получил извънредна пратка № 574/20.05.2013г.

Със Заповед на началника на Затвора № 230/14.06.2013г. му е наложено дисциплинарно наказание писмено предупреждение поради притежание на материали с порнографско съдържание, неизпълнение на забрани свързани с възложените му трудови задължения и липса на контрол върху състоянието на повереното му имущество. Заповедта е обжалвана пред Гл. Директор на ГДИН, като със Заповед № Л-7453 от 16.08.2013 г. жалбата е отхвърлена като неоснователна. В цитираната заповед се сочи, че от май 2012 г. М. е назначен на основание чл. 80 от ЗИНЗС да почиства и хигиенизира Компютърния клуб и района около него, а от октомври 2012 г. е учител и носи отговорност за оборудването на клуба. При извършена проверка на 29.05.2013 г. в клуба е установено, че М. не води задължителния дневник, в който се отбелязва състоянието на залата и техниката, констатирана е много лоша хигиена и наличие на вещи и предмети, несъвместими с извършваната дейност.

С протокол №89 на Комисията за разпределение от 13.06.2013г. М. е настанен за изтърпяване на наказанието си в ЗО „К.“.

Със Заповед № Р-323/14.06.2013г., издадена във връзка с протокол №89 от 13.06.2013г. и преместване в ЗО „К.“, ищецът е освободен от работа.

По време на престоя си в ЗО „К.“ М. е работил съгласно Заповед № 170/12.09.2014г. като чистач в „Учебни зали Корпус“ 1 час дневно на основание чл. 80 от ЗИНЗС и не е получавал възнаграждение за положения труд.

По негова молба до Началника на Затвора на 14.04.2015г. Д. Т. М. е върнат обратно в Затвора в С. и е настанен на територията на 7 група. След повторното му привеждане на територията на Затвора в С., е назначен на работа със Заповед №287/16.04.2015г. като отговорник клуб „Правна литература“ и със Заповед № 286/16.04.2015 като чистач учебен център на 4 часов работен ден от понеделник до петък, за което получава трудово възнаграждение.

По делото са приложени том I от затворническото досие на оспорващия, както и всички доказателства събрани в хода на административното производство.

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

При така установената фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

Разпоредбите на чл. 256 и чл. 257 от АПК (отм.), в редакцията им преди изменението на АПК, в сила от 01.01.2019 г., предвиждат защита срещу неоснователни бездействия на административен орган, като очертават предмета и реда на оспорването. Първата от посочените норми, озаглавена "Предмет на оспорването" сочи, че неизвършването на фактически действия, които административният орган е длъжен за извърши по силата на закона, подлежи на оспорване в 14-дневен срок от подаването на искане до органа за извършването му, а в ал. 1 от чл. 257 от АПК (отм.), е посочено, че бездействието на административен орган по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт, може да се оспори безсрочно, като се прилагат правилата съответно за оспорването на индивидуалните административни актове. Както неоснователните действия, така и неоснователните бездействия следва да са фактически и да рефлектират в правната сфера на лицето, търсещо защита. Определящо е, че задълженията за фактически действия на органа, както и тяхното съдържание, трябва да настъпват пряко по силата на правна норма и не трябва да са опосредени от допълнително волеизявление. Законодателят не е обвързал изпълнението на съответното задължение със срок, както и искането по реда на чл.257,ал.1 АПК(отм.) може да бъде подадено безсрочно.

Ищецът има правен интерес от инициираното исково производство с оглед твърденията му в молбата и уточненията от 29.01.2018 г., 11.10.2018г., 23.07.2020г., имащи характер на искова молба. Наличието на субективно право, уредено в нормативен акт, се явява обуславящо правния интерес от предприемане на действията по защита по реда на чл.256 АПК, респ. чл.257(отм.).

Искът се предявява срещу административен орган по смисъла на §1, т.1 от ДР на АПК, който по силата на закона е длъжен да извърши фактическото действие, като в случая такъв орган се явява началникът на затвора [населено място], където ищецът изтърпява наказание „лишаване от свобода“.

В тежест на ищеца е да докаже фактите, от които е възникнало задължението, а административният орган – да докаже, че е изпълнил задължението, произтичащо от нормативния акт.

По същество, исковата претенция е неоснователна, предвид следните съображения:

На първо място ищецът оспорва незаконосъобразното си преместване на 14.06.2013г. от затвора С. в ЗО К., като приема, че Началникът на Затвора [населено място] е бездействал като не е издал заповед за преместване в Затворническото общежитие в К.. Видно от доказателствата по делото преместването на ищеца в Затворническото общежитие в К. се е случило по силата на Протокол № 89 на Комисията за разпределение от 13.06.2013 г.

Съгласно чл. 63 от ЗИНЗС в относимата редакция, лишените от свобода могат да бъдат премествани от затвор в затворническо общежитие от закрит тип, функциониращо като подразделение на затвора. Съгласно чл. 73 от ЗИНЗС (отм.) към всеки затвор и поправителен дом се създава комисия по изпълнение на наказанието в състав: председател - началникът на затвора или на поправителния дом, членове - представител на наблюдателната комисия, заместник-началникът на затвора по режимно-охранителната дейност, ръководителят на направлението за социална и възпитателна работа и психологът на затвора или на поправителния дом. В

заседанията на комисията могат да участват и други служители без право на глас, определени от началника на затвора или на поправителния дом. Комисията притежава правомощия, подробно разписани в чл.74, ал. 1 от ЗИНЗС(отм.), сред които са правомощия да заменя режима на изтърпяване на наказанието в по-лек; да премества лишения от свобода в затворническо заведение от по-лек тип; да заменя режима в по-тежък в рамките на определения от съда режим; да предлага на окръжния съд промяна в по-тежък на първоначално определения режим за изпълнение на наказанието и др. Съгласно чл.74, ал. 2 от ЗИНЗС (отм.), Решенията на комисията по изпълнение на наказанията по ал. 1, т. 3 подлежат на обжалване пред окръжния съд по местонахождението на затвора или поправителния дом. Когато отмени решението на комисията, окръжният съд се произнася по същество. Съгласно чл.35 от ППЗИНС, след престоя в приемното отделение лишения от свобода се разпределят по затворнически общежития, групи и работни обекти от комисия, ръководена от началника на затвора, поправителния дом или затворническото общежитие, в зависимост от определения от съда тип на затворническото заведение, правната и личностната им характеристика и обектите, на които работят. Решенията на комисията се изпълняват в деня на постановяването им, а за лишения от свобода, които се настаняват в отдалечени от затвора общежития - до три дни.

В процесния случай неоснователно ищецът счита, че е налице бездействие изразяващо се в неиздаване на заповед за преместване, тъй като решението на комисията за преместването на М. в затворническо общежитие - К. е обективизирано в Протокол №89/13.06.2013г. Още повече „неиздаването на заповед“ няма как да бъде причислено на бездействие, защото разпоредбата на чл. 63 от ЗИНЗС в приложимата редакция не задължава Началника на затвора да издаде заповед за преместване, а това се прави с решение на комисията. Пътят на защита срещу преместването не е по реда на чл. 257(отм.) от АПК, а по реда на ЗИНЗС и ППЗИНС и то в сроковете, визирани в тях.

На второ място, неоснователно ищецът оспорва незаконосъобразното му отстраняване от работа на 29.05.2013г. като бездействие на Началника на затвора [населено място]. В случая защитата срещу отстраняването от работа е следвало да бъде осъществена по реда на чл.256 от АПК- чрез оспорване на твърдените фактически действия и то в сроковете, визирани в нормата на чл.256 от АПК, които са 14 дневни. Видно от доказателствата по делото, М. е отстранен от работа на 14.06.2013г. по силата на заповед № Р-323/14.06.2013г., издадена във връзка с протокол №89 от 13.06.2013г. и преместването му в ЗО „К.“. Следователно, именно поради преместването на М. в ЗО К. е било обективно невъзможно той да продължава да работи на територията на Затвора С.. Съгласно чл. 164 от ППЗИНС, възможностите за участие в трудова дейност се определят от администрацията на затвора, поправителния дом или затворническото общежитие в рамките на разкритите работни места в Държавно предприятие "Фонд затворно дело" и в обслужващата и комунално-битова дейност на затворническите заведения. Касае се за рутинна дейност на администрацията по изпълнение на наказанието, която е вътрешноведомствена и се извършва в рамките на наличните работни места, поради което не подлежи на съдебен контрол. В допълнение следва да се посочи, че към момента, в който ищецът е върнат обратно в Затвора в [населено място], същият е назначен на работа със Заповед №287/16.04.2015г. като отговорник клуб „Правна литература” и със Заповед № 286/16.04.2015 като чистач учебен център на 4 часов работен ден от понеделник до петък, за което получава трудово възнаграждение. На територията на ОЗ „К.“ М. също

е работил съгласно Заповед № 170/12.09.2014г. като чистач в „Учебни зали Корпус” 1. На трето място, ищецът твърди, че е налице бездействие, изразяващо се в лишаване от извънредна хранителна пратка, предоставена на основание чл. 98, ал.1, т. 3 от ЗИНЗС по силата на Заповед № 574/20.05.2013г., с която М. е бил награден. Твърденията на ищеца бяха оборени от представения от ответника в оригинал личен картон на М., видно от който на 20.05.2013 г. ищецът е получил извънредна пратка № 574/20.05.2013г.

Всичко гореизложено обосновава извод за неоснователност и недоказаност на иска по чл.256 от АПК(отм. чл.257 АПК), поради което исквата претенция следва да се отхвърли.

Водим от гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ изцяло като неоснователен и недоказан, предявеният иск на осн. чл.256 АПК(отм. чл.257, ал.1 АПК) от Д. Т. М., ЕГН [ЕГН], лишен от свобода, понастоящем изтърпяващ наказанието в Затвора в [населено място], с твърдения за неоснователно бездействие на затворническата администрация, изразяващо се в: незаконосъобразното му преместване на 14.06.2013г. от затвора С. в 30 К.; незаконосъобразното му отстраняване от работа на 29.05.2013г. и незаконосъобразното недаване на възможност да ползва награда, дадена му през месец май 2013г. по силата на Заповед №574/20.05.2013г. на началника на затвора-допълнителна хранителна пратка.

ВРЪЩА на Затвора в [населено място] предоставеното за послужване том I от личното затворническо досие на Д. Т. М. и оригиналите на формуляри за получени хранителни пратки от Д. Т. М. за месец май, юни и юли 2013г.

РЕШЕНИЕТО на осн. §. 46 от ДР на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС) подлежи на касационно обжалване, пред тричленен състав на Административен съд – София град, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: